

O setkání se Vzkříšeným (tady a dnes)

Základ kázání: Jan 20,11-18

Zpívejte Hospodinu novou píseň; zpívejte o tom, co pro nás udělal. Před očima všech lidí ukázal svou spravedlnost a nabídl ji k životu i nám.

Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde před tím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: "Proč pláčeš?" Odpověděla jim: "Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili." Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: "Proč pláčeš? Koho hledáš?" V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: "Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu." Ježíš jí řekl: "Marie!" Obrátila se a zvolala hebrejsky: "Rabbuni", to znamená 'Mistře'. Ježíš jí řekl: "Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratrům a pověz jim, že vystupuji k Otcí svému i Otcí vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu." Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: "Viděla jsem Pána a toto mi řekl."

Slovo Kristus není jméno ani příjmení, Kristus česky znamená, že co Ježíš podstoupil a vytrpěl, podstoupil pro naši záchranu. Bůh ví, že nejsme žádní andělé, ujímá se obyčejných lidí a sám se kvůli nám stal obyčejným. To proto, aby se utrpení a smrt vymkly dábelskému prokletí - a my abychom se k tomu mohli připojit: i ve zkouškách, ba i ve smrti patříme Bohu, jenž nám tudy prošlapal cestu a doprovází nás.

Zhruba takhle to vyjádřil úryvek z jednoho starého dopisu, který najdeme v bibli. Pak šel Ježíšův příběh dál: trápili ho, pak ho i zabili a najednou byla tma: v lidských srdcích i všude kolem. Pohřbili ho - a teď začíná svítat, začíná den a snad se i v těch

srdcích rozsvítí.

Marie z Magdaly šla ke hrobu a plakala. "Odnegli mého Pána a já nevím kam," naříkala. Je to kus velikonočního vyprávění, které čteme po mnoha staletích, a přece jí snad dobře rozumíme: věřící člověk by s Ježíšem šel světa kraj, chce ho přece následovat - jenže řekněte jak, když nevíme, kde je? A je-li po smrti, tak aspoň uctívat, aspoň pomníček - jenže řekněte jak, když ho odnesli a ani v tom hrobu není?

Mnohokrát už jsme velikonoční vyprávění četli, slyšeli a zpívali o něm: a každičká neděle má v sobě kus velikonoční víry, tak jak to zapsal evangelista Jan jako předmluvu hned v úvodní kapitole: "Bylo tu pravé světlo, to světlo svítí do tmy a tma ho nepohltila." Jenže teď, když na tu obrovskou velikonoční radost ve vyprávění má dojít, čteme překvapivě něco úplně jiného: Hrob je sice prázdný (tma přece Ježíše nepohltila), jenže Marie pláče, protože se v tom vůbec nevyzná.

I to je víra. Nebo spíš: Právě to je víra. Víra neznamená, že se v tom vyznám, víra znamená, že se spolehnu a důvěřuju. "Jsem z toho zmatená, pane, někam ho odnesli a já nevím kam," řekla Marie Magdalská Ježíšovi (v domnění, že mluví se zahradníkem): "Jestli víš, kam ho dali, řekni a já tam půjdu."

Ježíš jí v odpovědi oslovil jménem a ten velikonoční příběh je od této chvíle nejen jeho, ale také její. A vy, když to čtete nebo posloucháte, si tam teď místo jejího jména dosadte to svoje - odteď je ten příběh i váš. Bůh se ve velikonočním příběhu překonání smrti obrací zcela adresně a jmenovitě na vás (Marie Magdalena tam za vás jen na chvíli zaskočila).

Je snadné si představit, co všechno by po tom všem mohla učedníkům líčit: v kolik hodin to bylo, co měl Ježíš na sobě, co měla na sobě ona a jak se přitom cítila - jenomže to všechno je v tu chvíli podružné: to, s jakou výbavou před Boha předstupujeme a co si o tom myslíme. Marie Magdalena to všechno vyřídila jedinou větou: "Viděla jsem Pána" a pak přikročila k tomu, oč ve víře běží: "A toto mi řekl." Protože nejde tolik o to, co do víry

přinášíme, ale o to, co uslyšíme, o to, čemu říkáme Boží slovo.

Evangelista Jan nevyhověl případným zájemcům o záhady a nezabývá se přesným popisem, jak Bůh naše spasení zařizuje, co k tomu potřebuje a jak to funguje. Místo toho v příběhu zaznělo konkrétní jméno (třeba to vaše) a od této chvíle záleží na vaší odpovědi. Bůh i vám nabízí život, tak berte a žijte. Do kontejneru na odpad odhodte otroctví, jež vás svíralo a svírá: strach ze smrti, strach ze samoty a taky z lidí, staré viny, nevěru, ale také zduřelé sebevědomí, ješitnost a pýchu – vždyť i ty člověka zaslepují a svazují. A zrovna tak mindráky a selhání a ovšem propasti a bariéry, které mezi vámi a druhými lidmi překáží.

Všechny tyhle zátěže mívají v sobě přimíchánu ďábelskou příchut, pořádně ztěžují život a v lidských vztazích smrdí jak čert. Teď je z nich staré harampádí (to proto, že patří k člověku a Kristus vše lidské zahrnul do velikonočního vysvobození). Je z nich obtížné staré harampádí, ale zbavit se ho musíte vy. Bůh vás oslovil jménem, pozval ke svobodě v Božím jménu, a je na vás, jak a co odpovíte.

Příhodnou odpovědí na Boží nabídku je důvěra. Samozřejmě se najdou lidé, kterým to přijde všední a nezajímavé: a je fakt, že všelijaká náboženská poblouznění a vidiny vypadají zajímavěji. Tady vás Bůh jen adresně zve, nabídl vysvobození od břemen a čeká na odpověď. Než tu odpověď člověk vybere a poskytne, ještě jednu okolnost je dobré zvážit:

Najdou se celé zástupy těch, kdo o vás projevují zájem. Kupříkladu dealeři, všelijací agenti a mnozí další lidé, kteří mají zájem o to, co máte v peněžence, a hodlají s vámi být kvůli tomu zadobře. Politici zase stojí o váš voličský hlas a v pravý čas se vám připomenou a dobře mířenými sliby se vám zkusí vlichotit. Náboženské party k vám pošlou náhončího, protože by rádi, aby jich bylo víc, a stojí o vaši podporu. O tu ostatně stojí i jiní lidé, třeba ti, kteří jsou v nouzi. Na ničem z toho není ještě nic špatného – jen tu pořád zůstane otázka, kdo vlastně stojí

doopravdy o vás, nejen o něco, co z vás může dostat. Na tuhle otázku evangelium odpovídá. Bůh o vás stojí. Ale ne jako kontrolor víry ani jako dozorce nad kvalitou vašeho života, ta nabídka zní jinak: Bůh o vás stojí jakožto váš doprovod – on sám je věrný a nabízí i vám, abyste i vy byli.

Uplynula staletí, do Jeruzaléma daleko, a přece je ten příběh náš. Příběh o tom, jak Ježíše, našeho Pána, nějak není nikde vidět. Marie Magdalena by se mu byla možná ráda vrhla k nohám nebo kolem krku, jenže to tehdy nešlo a nejde to ani dnes. Ježíše se nelze chopit, ale je tu jako živé Boží slovo, jemuž máme naslouchat – ale ne jenom jako jedné z mnoha informací, protože je to pozvání a záleží na vás, jestli pozvánku jen víceméně zdvořile vyslechnete, nebo přijmete.

Tak to zkusme stručně shrnout: Velikonoce jsou zpráva o tom, že to tenkrát neskončilo. Jenže kde se dá dneska v tomhle světě vzkříšený Kristus poznat a jak? Už tehdy to znamenalo něco jiného než znát jeho vzhled. On sám přece chtěl, abychom ho poznali jinak: abychom poznali, že je s námi na naší životní cestě a připravuje nám přístup k Otci. Tak to řekl. Však se tehdy Marie vrátila k učedníkům nikoli s obrázkem, jak vypadá, nýbrž se sdělením, že Boží pozvání, které trvá už celé věky, pokračuje dál a že teď je to na nás, jak to s tím s pozváním na novou cestu pro jednoho každého z nás bude dál.

Bože, do tvé péče vkládáme své starosti a těžkosti: víme, že je musíme nést sami, a přece nám pomáhá vědomí, že o nich víš a neseš je spolu s námi.

Do tvé péče vkládáme i lidi, kteří někoho potřebují. Víme, že se o ně máme postarat, a přece nám pomůže vědomí, že o nich víš a že je nenecháš v samotě a beznaději.

Do tvé péče vkládáme všechno, co nás tíží i co nás těší, a vyjadřujeme to slovy společné modlitby: Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva, navěky. Amen.

Boží pravda, kterou žádná temnota nezahalí, ta ať vám svítí na cestu, kdybyste bloudili; ať vás provází, kamkoli půjdete.

Boží naděje ať je vám budoucností, tam kde jiní nevidí nic než tmu, beznaděj a konec; ať vás chrání před strachem z lidí i z příštích dnů a let.

A Boží láska, bez které se životní zahrada mění v poušť, Boží láska ať oživuje vše dobré, co třeba už i skomírá; ať vám dodává chuť do života, radost z toho, že tu můžeme být, dokonce spolu, a ať vás naplní pokojem.

Amen.